

Драги съграждани!

Нѣма нищо по-възвишено отъ благороднитѣ прояви на характера и нищо по-отраднo отъ изпълнението на дълга.

А може ли да се отрече, че любовта къмъ родното ни мѣсто, привързаността къмъ родния ни градъ, не спада въ кръга на нашитѣ задължения? Човѣкъ обича мѣстото, гдето се е родилъ и порасналъ; родното му мѣсто е мило на сърцето, съ всичко що съдържа. Тамъ живѣятъ родители, братя, сестри и роднини; тамъ е бащиния домъ, гдето за прѣзъ пѣтъ видѣхме тоя чуденъ Божи свѣтъ; тамъ е преминато веселото

Георги Ноновъ.

и безгрижно детство, съ което сж свързани най-пленителнитѣ възпоменания, окръжающи люлката-утрото на нашия животъ. Ето защо, безъ да щемъ, ние се чувствуваме свързани съ родния си край и погледитѣ ни сж обѣрнати винаги къмъ него.

Съ които сме расли и живели, съ тѣхъ се разбираме най-добре, тѣхъ обичаме най-много. Ний сме свързани съ тѣхъ по еднаквостъ на нрави, обичаи и чувства. Въ душата на всѣкой нашъ съгражданинъ има винаги нѣщо общо съ нашата душа. Друго-яче не може да бжде; ние сме живѣли въ единъ и сжщи градъ, при еднакви условия, които даватъ отпечатъкъ на характера; ние питаемъ сжщитѣ чувства къмъ родния ни край, въодушевяватъ ни сжщитѣ идеи.—Тая еднаквостъ въ мислитѣ и чувствата е, която ни кара да се поздравяваме съ радостъ и да изпитваме истинско удоволствие, когато се срещнемъ на чужбина.